Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

13. července 2017 *

„Řízení o předběžné otázce – Prodej spotřebního zboží a záruka na toto zboží – Směrnice 1999/44/ES – Článek 5 odst. 1 – Záruční lhůta prodávajícího – Promlčecí lhůta – Článek 7 odst. 1 druhý pododstavec – Použité zboží – Smluvní omezení odpovědnosti prodávajícího“

Ve věci C-133/16,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím cour d'appel de Mons (odvolací soud v Mons, Belgie) ze dne 22. února 2016, došlým Soudnímu dvoru dne 4. března 2016, v řízení

Christian Ferenschild

proti

JPC Motor SA,

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát),

ve složení J. L. da Cruz Vilaça, předseda senátu, M. Berger (zpravodajka), A. Borg Barthet, E. Levits a F. Biltgen, soudci,

generální advokát: M. Szpunar,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za C. Ferenschilda P.-E. Partschem, avocat,

– za belgickou vládu J. Van Holm a J.-C. Halleuxem, jakož i M. Jacobs, jako zmocněnci,

– za rakouskou vládu C. Pesendorfer, jako zmocněnkyní,

– za Evropskou komisi původně G. Goddin, jakož i D. Roussanovem, jako zmocněnci, poté G. Goddin a C. Valero, jako zmocněnkyněmi,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 6. dubna 2017,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština.

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 5 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 druhého pododstavce směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES ze dne 25. května 1999 o některých aspektech prodeje spotřebního zboží a záruk na toto zboží (Úř. věst. 1999, L 171, s. 12; Zvl. vyd. 15/04, s. 223).

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi panem C. Ferenschildem a společností JPC Motor SA zvláště ohledně návrhu na náhradu škody utrpěné z důvodu vady spočívající v rozporu se smlouvou, kterou bylo stiženo vozidlo, které pan C. Ferenschildem zakoupil u této společnosti.

Právní rámec

Unijní právo

3 Podle bodu 7 odůvodnění směrnice 1999/44:

„vzhledem k tomu, že zboží musí především odpovídat smluvním ujednáním; že zásada souladu se smlouvou se pokládá za společný prvek odlišných právních tradic jednotlivých států; že v rámci určitých právních tradic jednotlivých států však není možné opírat se pouze o tuto jedinou zásadu, aby byla zajištěna minimální úroveň ochrany spotřebitele; že zejména v rámci takových právních tradic by mohlo být užitečné stanovit dodatečná vnitrostátní ustanovení k zajištění ochrany spotřebitele pro případy, že by se strany nedohodly na zvláštních smluvních podmínkách nebo že by stanovily smluvní podmínky nebo uzavřely dohody, na jejichž základě jsou práva spotřebitele přímo nebo nepřímo popřena nebo omezena; že vznikají-li tato práva za použití této směrnice, nejsou takové smluvní podmínky nebo dohody pro spotřebitele závazné“.

4 Bod 16 odůvodnění této směrnice uvádí:

„vzhledem k tomu, že zvláštní charakter použitého zboží obecně znemožňuje jeho výměnu; že u tohoto zboží nemá proto spotřebitel zpravidla nárok na náhradní plnění; že členské státy mohou povolit smluvním stranám, aby pro takové zboží sjednaly kratší záruční dobu“.

5 Bod 17 odůvodnění uvedené směrnice stanoví:

„vzhledem k tomu, že je vhodné omezit dobu, během které prodávající odpovídá za rozpor se smlouvou, který nastal v okamžiku dodání zboží; že členské státy mohou dále stanovit lhůtu, během které může spotřebitel uplatnit své nároky, nekončí-li tato lhůta před uplynutím dvou let od okamžiku dodání; že stanoví-li vnitrostátní právní předpisy pro počátek lhůty jiný termín než okamžik dodání zboží, nesmí být celkové trvání lhůty stanovené vnitrostátními právními předpisy kratší než dva roky od okamžiku dodání“.

6 Bod 24 odůvodnění směrnice 1999/44 stanoví:

„vzhledem k tomu, že členské státy by měly v oblasti působnosti této směrnice přijmout nebo ponechat v platnosti přísnější ustanovení k zajištění ještě vyšší úrovně ochrany spotřebitele“.

7 Článek 1 této směrnice, nadepsaný „Oblast působnosti a definice“, v odstavci 1 stanoví:

„Cílem této směrnice je sblížit právní a správní předpisy jednotlivých členských států týkající se některých aspektů prodeje spotřebního zboží a záruk na spotřební zboží s cílem zajistit jednotnou základní úroveň ochrany spotřebitele v rámci vnitřního trhu.“

8 Článek 3 uvedené směrnice, nadepsaný „Práva spotřebitele“, v odstavcích 1 a 2 stanoví:

„1. Prodávající odpovídá spotřebiteli za každý rozpor se smlouvou existující v okamžiku dodání spotřebního zboží.

2. V případě rozporu se smlouvou má spotřebitel nárok buď na bezplatné uvedení spotřebního zboží do stavu odpovídajícího smlouvě prostřednictvím opravy, nebo náhradního dodání zboží podle ustanovení odstavce 3 nebo na přiměřené snížení kupní ceny nebo na odstoupení od smlouvy podle ustanovení odstavců 5 a 6.“

9 Článek 5 téže směrnice, nadepsaný „Lhůty“, v odstavci 1 stanoví:

„Prodávající odpovídá podle ustanovení článku 3 v případě, že se rozpor se smlouvou projeví ve lhůtě dvou let po dodání zboží. V případě, že se podle vnitrostátních předpisů nároky uvedené v čl. 3 odst. 2 promlčují, nesmí být promlčecí lhůta kratší než dva roky po dodání zboží.“

10 Článek 7 směrnice 1999/44, nadepsaný „Závaznost“, v odstavci 1 stanoví:

„Smluvní podmínky nebo dohody sjednané s prodávajícím před oznámením rozporu se smlouvou, na jejichž základě pozbývají práva zaručená touto směrnicí přímo nebo nepřímo platnosti nebo jsou omezena, nejsou pro spotřebitele podle vnitrostátního práva závazné.

V případě použitého zboží mohou členské státy stanovit, že prodávající nebo spotřebitel si mohou sjednat smluvní podmínky nebo dohody, na jejichž základě prodávající odpovídá za vady zboží po kratší dobu než je uvedena v čl. 5 odst. 1. Tato doba nesmí být kratší než jeden rok.“

11 Podle článku 8 této směrnice, nadepsaného „Vnitrostátní právo a minimální ochrana“:

„1. Jiné nároky, které může spotřebitel uplatnit na základě vnitrostátních právních předpisů o smluvní nebo mimosmluvní odpovědnosti, nejsou touto směrnicí dotčeny.

2. Členské státy mohou za účelem zajištění vyšší úrovně ochrany spotřebitele v oblasti působnosti této směrnice přijmout nebo ponechat v platnosti přísnější předpisy, které jsou v souladu se Smlouvou.“

Belgické právo

12 V belgickém právu byla směrnice 1999/44 provedena do občanského zákoníku prostřednictvím zákona ze dne 1. září 2004 o ochraně spotřebitele při prodeji spotřebního zboží (*Moniteur belge* ze dne 21. září 2004, s. 68384), který vstoupil v platnost dne 1. ledna 2005.

13 Ustanovení § 1649c občanského zákoníku stanoví:

„1. Prodávající odpovídá spotřebiteli za každý rozpor se smlouvou, který existuje v okamžiku dodání zboží nebo se projeví do dvou let od tohoto okamžiku.

[…]

V případě použitého zboží si prodávající a spotřebitel mohou odchylně od prvního pododstavce sjednat lhůtu kratší než dva roky, která však nesmí být kratší než jeden rok.

[…]

3. Nárok spotřebitele je promlčen po uplynutí jednoho roku ode dne, kdy spotřebitel zjistil rozpor se smlouvou, nikoli však před uplynutím lhůty dvou let stanovené v [odstavci 1].

[…]“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

14 Dne 21. září 2010 si pan C. Ferenschild, nizozemský státní občan, který je rezidentem v Belgii, koupil u společnosti JPC Motor ojetý automobil za cenu 14 000 eur.

15 Dne 22. září 2010 byla direction pour l’immatriculation des véhicules (ředitelství pro registraci vozidel, Belgie) registrace tohoto vozidla odmítnuta, neboť v Schengenském informačním systému bylo toto vozidlo vedeno jako odcizené. Takto byl zjištěn rozpor uvedeného vozidla se smlouvou.

16 Dne 7. října 2010 byl tento rozpor se smlouvou oznámen společnosti JPC Motor pojistitelem, u něhož pan C. Ferenschild uzavřel pojištění právní ochrany. Tento pojistitel poukázal na odpovědnost prodejce z důvodu, že dotčené vozidlo mělo skrytou funkční závadu a vyzval prodejce, aby převzal vozidlo zpět a vrátil kupní cenu, s výhradou případných nákladů nebo ztrát vzniklých mezi datem prodeje a budoucím datem zrušení tohoto prodeje.

17 Poté, co společnost JPC Motor učinila určité kroky, se ukázalo, že ve skutečnosti byly odcizeny doklady k vozidlu, a nikoliv samotné vozidlo, aby se „zlegalizoval“ nezákonný původ podobného vozidla v Itálii. Dne 7. ledna 2011 tak mohlo být vozidlo zakoupené panem C. Ferenschildem řádně zaregistrováno ředitelstvím pro registraci vozidel.

18 Dne 21. října 2011 vyzval zástupce pana C. Ferenschilda společnost JPC Motor k náhradě škody, kterou jeho klient utrpěl z důvodu vady spočívající v rozporu se smlouvou, kterou bylo stiženo dotčené vozidlo.

19 Vzhledem k tomu, že společnost JPC Motor zpochybnila návrh na náhradu škody tím, že uplatnila opožděnost tohoto návrhu, podal C. Ferenschild dne 12. března 2012 žalobu proti této společnosti u tribunal de commerce de Mons (obchodní soud v Mons, Belgie), aby tak dosáhl náhrady škody, kterou utrpěl z důvodu rozporu dotčeného vozidla se smlouvou. Požadoval náhradu vzniklých nákladů spojených s pronájmem náhradního vozidla a správních poplatků, jakož i snížení ceny z důvodu příliš vysoké ceny zakoupeného vozidla, navýšených o kompenzační a zákonné úroky od 7. října 2010.

20 Rozsudkem ze dne 9. ledna 2014 tribunal de commerce de Mons (obchodní soud v Mons) návrh C. Ferenschilda zamítl.

21 Dne 3. dubna 2014 se C. Ferenschild proti tomuto rozsudku odvolal ke cour d’appel de Mons (odvolací soud v Mons, Belgie).

22 Dne 8. června 2015 cour d’appel de Mons (odvolací soud v Mons) rozhodl, že prodané vozidlo bylo stiženo vadou spočívající v rozporu se smlouvou ve smyslu ustanovení článku 1649a a následujících občanského zákoníku, ale že tento rozpor byl, jak se zdá, v důsledku registrace tohoto vozidla odstraněn. Nicméně bylo z moci úřední nařízeno znovuotevřít ústní část řízení s cílem umožnit stranám, aby se vyjádřily zejména k otázce promlčení nároku.

23 Pokud jde o promlčení nároku dotčeného v původním řízení, předkládající soud zaprvé podotýká, že je třeba rozlišovat mezi „záruční lhůtou“ a „promlčecí lhůtou“.

24 V tomto ohledu na jedné straně upřesňuje, že záruční lhůta stanovená v čl. 1649c odst. 1 občanského zákoníku činí dva roky po dodání zboží. Na základě třetího pododstavce uvedeného ustanovení může být tato lhůta v případě použitého zboží zkrácena na základě společné dohody stran kupní smlouvy na dobu nejméně jednoho roku. V projednávané věci účastníci původního řízení využili této možnosti zkrácení záruční lhůty na jeden rok.

25 Na druhé straně promlčecí lhůta stanovená v čl. 1649c odst. 3 občanského zákoníku činí jeden rok ode dne, kdy spotřebitel zjistil rozpor se smlouvou, s tím, že tato lhůta nemůže skončit před uplynutím lhůty dvou let stanovené v odstavci 1 tohoto článku.

26 Předkládající soud zadruhé konstatuje, že v projednávané věci byla žaloba podána dne 12. března 2012, tj. více než rok po dodání dotčeného vozidla, ke kterému došlo dne 21. září 2010, a zjištění rozporu tohoto vozidla se smlouvou, ke kterému došlo dne 22. září 2010.

27 V tomto kontextu vyvstává otázka týkající se výkladu čl. 1649c odst. 3 občanského zákoníku, který se týká promlčecí lhůty v takové situaci, jako je situace dotčená v původním řízení, kdy záruční lhůta byla na základě společné dohody zkrácena na dobu jednoho roku. Tento soud se zamýšlí konkrétně nad otázkou, zda v takové situaci musí být promlčecí lhůta v délce jednoho roku, uvedená v tomto ustanovení, prodloužena do uplynutí záruční doby v délce dvou let, stanovené v odstavci 1 tohoto článku.

28 Společnost JPC Motor v tomto ohledu zejména tvrdí, že s přihlédnutím k *ratio legis* čl. 1649c odst. 3 občanského zákoníku, jehož cílem je zabránit tomu, aby byl nárok spotřebitele promlčen ještě před uplynutím záruční lhůty, neexistují žádné důvody k tomu, aby promlčecí lhůta běžela až do uplynutí lhůty dvou let, pokud byla záruční lhůta platně zkrácena na dobu jednoho roku. Podle společnosti JPC Motor by v takové situaci mělo být toto ustanovení vykládáno v tom smyslu, že promlčecí lhůta k podání žaloby, kterou je oprávněn podat spotřebitel, může uplynout před koncem lhůty dvou let po dodání použitého zboží.

29 Christian Ferenschild zejména tvrdí, že směrnice 1999/44, konkrétněji čl. 5 odst. 1, jakož i čl. 7 odst. 1 druhý pododstavec této směrnice neumožňuje členským státům stanovit pro uplatnění nároku spotřebitele, pokud jde o prodej použitého zboží, promlčecí lhůtu kratší dvou let po dodání tohoto zboží.

30 Vzhledem k tomu, že čl. 1649c odst. 3 občanského zákoníku může být podle předkládajícího soudu vykládán v tom smyslu, že promlčecí lhůta pro uplatnění nároku spotřebitele uplyne před koncem lhůty dvou let po dodání použitého zboží, vyvstává podle předkládajícího soudu otázka slučitelnosti belgických právních předpisů se směrnicí 1999/44, a zejména s čl. 5 odst. 1, jakož i čl. 7 odst. 1 druhým pododstavcem této směrnice.

31 Za těchto okolností se cour d'appel de Mons (odvolací soud v Mons) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Musí být ustanovení [čl. 5 odst. 1] a [čl. 7 odst. 1 druhého pododstavce] směrnice [1999/44] vykládána v tom smyslu, že brání vnitrostátnímu právnímu ustanovení, pokud je vykládáno v tom smyslu, že v souvislosti s použitým zbožím umožňuje, aby v případě, že prodávající a spotřebitel sjednali záruční lhůtu kratší než dva roky, uplynula promlčecí lhůta k uplatnění nároku spotřebitele před koncem lhůty dvou let po dodání vadného zboží?“

K předběžné otázce

32 Podstatou předběžné otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 5 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 druhý pododstavec směrnice 1999/44 musí být vykládány v tom smyslu, že brání právnímu předpisu členského státu, který umožňuje, aby promlčecí lhůta pro uplatnění nároku spotřebitele byla kratší než dva roky po dodání zboží, jestliže uvedený členský stát využil možnosti stanovené v druhém z těchto ustanovení této směrnice a prodávající a spotřebitel se dohodli na záruční lhůtě prodávajícího kratší než dva roky, a sice v délce jednoho roku pro dotyčné použité zboží.

33 Pro účely poskytnutí užitečné odpovědi předkládajícímu soudu je třeba zaprvé připomenout, že článek 5 směrnice 1999/44, nadepsaný „Lhůty“, v odstavci 1 stanoví, že je třeba rozlišovat mezi dvěma druhy lhůt, z nichž každá sleduje odlišný cíl.

34 Na jedné straně se jedná o lhůtu stanovenou v čl. 5 odst. 1 první větě této směrnice, a sice záruční lhůtu prodávajícího, která odkazuje na dobu, během níž má projevení se rozporu použitého zboží se smlouvou za následek založení odpovědnosti prodávajícího, stanovené v článku 3 uvedené směrnice, a tedy vznik práv, která posledně uvedený článek stanoví ve prospěch spotřebitele. Tato záruční lhůta prodávajícího činí v zásadě dva roky po dodání zboží.

35 Na druhé straně lhůta, na kterou se vztahuje čl. 5 odst. 1 druhá věta uvedené směrnice, je promlčecí lhůtou odpovídající lhůtě, během níž spotřebitel může účinně vykonávat práva, která mu vznikla během záruční lhůty prodávajícího.

36 Zadruhé, jak konstatoval generální advokát v bodě 52 svého stanoviska, zatímco čl. 5 odst. 1 směrnice 1999/44 vyžaduje stanovení záruční lhůty prodávajícího, která je v zásadě v délce minimálně dvou let po dodání zboží, ponechává na vnitrostátních zákonodárcích, aby rozhodli o zavedení promlčecí lhůty pro uplatnění nároku spotřebitele.

37 Nicméně ze znění čl. 5 odst. 1 druhé věty této směrnice ve spojení s bodem 17 odůvodnění této směrnice vyplývá, že pokud byla promlčecí lhůta zavedena do vnitrostátního práva, nemůže tato lhůta uplynout během dvou let následujících po dodání dotyčného zboží, a to i v případě, kdy na základě tohoto vnitrostátního práva nezačne uvedená lhůta běžet k datu dodání uvedeného zboží.

38 Z výše uvedených úvah vyplývá, že směrnice 1999/44 v souladu zejména s čl. 1 odst. 1 a na základě čl. 5 odst. 1 zavedla pro účely zajištění jednotné minimální ochrany spotřebitelů v rámci vnitřního trhu dvě odlišné lhůty, a sice záruční lhůtu prodávajícího a promlčecí lhůtu. Každá z těchto lhůt má v zásadě minimální kogentní délku dvou let po dodání dotyčného zboží.

39 Závazná povaha této minimální doby trvání je potvrzena zněním čl. 7 odst. 1 prvního pododstavce této směrnice ve světle bodu 7 odůvodnění této směrnice, neboť na základě tohoto ustanovení se strany nemohou v zásadě od tohoto ustanovení smluvně odchýlit a členské státy musí zajistit jeho dodržování (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. června 2015, Faber, C-497/13, EU:C:2015:357, bod 55).

40 Zatřetí, jak uvedl generální advokát v bodě 53 svého stanoviska, samotné znění čl. 5 odst. 1 směrnice 1999/44 umožňuje učinit závěr o neexistenci vazby mezi dobou trvání záruční lhůty prodávajícího a dobou trvání případné promlčecí lhůty. Článek 5 odst. 1 druhá věta této směrnice totiž neodkazuje na první větu tohoto ustanovení. Uvedené ustanovení tak na rozdíl od toho, co tvrdí zejména belgická vláda ve svém písemném vyjádření, neváže dobu trvání případné promlčecí lhůty na dobu trvání záruční lhůty prodávajícího.

41 S ohledem na výše uvedené skutečnosti je třeba konstatovat, že promlčecí lhůta v minimální délce dvou let po dodání zboží představuje významný prvek ochrany spotřebitelů zaručené směrnicí 1999/44, a dále že trvání této lhůty není závislé na době trvání záruční lhůty prodávajícího.

42 Začtvrté je třeba mít za to, že odlišný výklad není odůvodněn čl. 7 odst. 1 druhým pododstavcem uvedené směrnice, podle něhož členské státy mohou v případě použitého zboží stanovit, že prodávající nebo spotřebitel si mohou sjednat, že prodávající odpovídá za vady zboží po kratší dobu, než je doba uvedená v čl. 5 odst. 1 téže směrnice, aniž je tato doba kratší než jeden rok.

43 V tomto ohledu je třeba uvést, zaprvé, že čl. 7 odst. 1 druhý pododstavec směrnice 1999/44 se netýká promlčecí lhůty, ale výlučně záruční lhůty prodávajícího, jak je uvedena v čl. 5 odst. 1 první větě této směrnice. Různá jazyková znění uvedené směrnice, a zejména španělské, anglické, francouzské a italské znění se totiž v čl. 7 odst. 1 druhém pododstavci této směrnice odvolávají na „odpovědnost prodávajícího“.

44 Mimoto je čl. 7 odst. 1 druhý pododstavec směrnice 1999/44 v německém znění v tomto ohledu ještě výslovnější. Pokud jde o použité zboží, toto ustanovení v první větě stanoví možnost zkrátit dobu, během níž prodávající odpovídá za vady zboží podle čl. 5 odst. 1 této směrnice („der Verkäufer weniger lange haftet als in Artikel 5 Absatz 1 vorgesehen“), kdežto jeho druhá věta uvádí, že tato možnost se týká záruční lhůty prodávajícího („diese kürzere Haftungsdauer“).

45 Navíc bod 16 odůvodnění uvedené směrnice tím, že uvádí, že pokud jde o použité zboží, členské státy mohou povolit smluvním stranám, aby pro takové zboží sjednaly kratší „záruční dobu“, takový výklad potvrzuje.

46 Zadruhé je třeba připomenout, jak již bylo upřesněno v bodě 39 tohoto rozsudku, že záruční lhůta prodávajícího v délce dvou let po dodání zboží, jak je uvedena v čl. 5 odst. 1 první větě směrnice 1999/44, představuje kogentní lhůtu, od které se smluvní strany nemohou v zásadě odchýlit. Jak tedy uvedl generální advokát v bodech 74 a 75 svého stanoviska, čl. 7 odst. 1 druhý pododstavec této směrnice, který umožňuje členským státům stanovit, že si smluvní strany mohou v případě použitého zboží sjednat kratší záruční lhůtu prodávajícího v minimální délce jednoho roku, představuje ustanovení výjimečné povahy, které musí být vykládáno restriktivně (obdobně viz rozsudek ze dne 1. března 2012, González Alonso, C-166/11, EU:C:2012:119, bod 26 a citovaná judikatura).

47 Možnost členských států stanovit v případě použitého zboží pro smluvní strany možnost zkrátit délku záruční lhůty prodávajícího na jeden rok po dodání zboží, tedy nemůže členským státům dovolit, aby pro smluvní strany stanovily také možnost zkrátit délku promlčecí lhůty, stanovenou v čl. 5 odst. 1 druhé větě uvedené směrnice.

48 Nakonec je třeba připomenout, že členské státy musí dodržovat minimální úroveň ochrany stanovenou směrnicí 1999/44. I když členské státy v souladu s čl. 8 odst. 2 této směrnice ve spojení s bodem 24 odůvodnění této směrnice mohou za účelem zajištění ještě vyšší úrovně ochrany spotřebitele v oblasti působnosti této směrnice přijmout nebo ponechat v platnosti přísnější předpisy, nemohou zasáhnout do záruk stanovených unijním zákonodárcem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. dubna 2008, Quelle, C-404/06, EU:C:2008:231, bod 36).

49 Takový vnitrostátní předpis, jako je předpis dotčený v původním řízení, umožňující zkrátit záruční lhůtu prodávajícího na jeden rok a vedoucí přitom ke zkrácení promlčecí lhůty, která běží spotřebiteli, by vedl ke snížení úrovně ochrany spotřebitele a zásahu do záruk, kterých spotřebitel požívá v souladu se směrnicí 1999/44. Jak uvedl generální advokát v bodě 93 svého stanoviska, spotřebitel by tak byl zcela zbaven právních prostředků ještě před uplynutím dvou let ode dne dodání zboží, doby, která je mu přesto zaručena čl. 5 odst. 1 druhou větou této směrnice.

50 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na položenou otázku odpovědět, že čl. 5 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 druhý pododstavec směrnice 1999/44 musí být vykládány v tom smyslu, že brání předpisu členského státu, který umožňuje, aby promlčecí lhůta pro uplatnění nároku spotřebitele byla kratší než dva roky

po dodání zboží, jestliže uvedený členský stát využil možnosti stanovené v druhém z těchto ustanovení této směrnice a prodávající a spotřebitel se dohodli na záruční lhůtě prodávajícího kratší než dva roky, a sice v délce jednoho roku, pro dotyčné použité zboží.

K nákladům řízení

51 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

Článek 5 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 druhý pododstavec směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES ze dne 25. května 1999 o některých aspektech prodeje spotřebního zboží a záruk na toto zboží musí být vykládány v tom smyslu, že brání předpisu členského státu, který umožňuje, aby promlčecí lhůta pro uplatnění nároku spotřebitele byla kratší než dva roky po dodání zboží, jestliže uvedený členský stát využil možnosti stanovené v druhém z těchto ustanovení této směrnice a prodávající a spotřebitel se dohodli na záruční lhůtě prodávajícího kratší než dva roky, a sice v délce jednoho roku, pro dotyčné použité zboží.

Podpisy.